

PEKLO MÁ SVOJ PLÁN
A KARTY SÚ ROZDANÉ...

666

DÉMONOV

VZRUŠUJÚCA HRA POKRAČUJE

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666

DÉMONOV

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka a sadzba: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2022, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukována, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-974308-1-8 pdf

Ďakovanie

Tomášovi G. Veď ty vieš...
Mojej rodine, priateľom a čitateľom,
pretože ste mojou ohromnou oporou.
Ďakujem, že ste, že ma čítate a podporujete.
Vždy si to budem vážiť.

Duša

V Biblii je slovo duša prekladom hebrejského slova *nefeš* a gréckeho slova *psyché*.

„Duša, ktorá zhreší, tá zomrie.“
(Ezechiel 18:4)

1. kapitola

Bežím popri rieke Detroit, ako zvyknem za posledné mesiace takmer každé ráno. V slúchadlách mi hrá hudba z playlistu v mobile – romantické melódie na štýl *Epic Beautiful Fantasy Orchestral Music*.

Je skoré pondelkové ráno. Pod nohami mi ubieha asfaltový chodník a od úst mi pri výdychu stúpajú kúdlolčky pary. Neprekáža mi, že je chladno. Hrubá športová vetrovka ma chráni pred mrazom, rovnako aj rukavice na rukách. Obutú mám zimnú bežeckú obuv a hlavu si chránim čiapkou.

Trielim po chodníku, míňam park, a keď som na jeho konci, pomaly zastanem. Potrebujem pauzu. Pľúca mi piš-tia po dávke vzduchu a nohy sa podo mnou zradne trasú. Predkloním sa a dlaňami sa zapriem do kolien. Dlhý plavý vrkoč sa mi zošmykne z pleca. Všetko naokolo je poznačené mrazom. Biela inovať sa drží na všetkom, čoho sa dotkla jej mrazivá ruka, ani čoby ju stvoril nebeský maliar. Pôsobí to nádherne, takmer rozprávkovovo a je až príliš jednoduché stratiť hlavu v snoch a predstavách, ktoré sa divoko vymykajú realite.

Vystriem sa a vyberiem si slúchadlá z uší. Naokolo panuje božské ticho. Len v diaľke je možné začuť ruch mesta, ktoré sa pomaly prebúda do pracovného dňa. Sú to ale iba tiché kulisy, ktoré sa dajú ľahko ignorovať.

Som tu len ja a tíš. Nakrátko privriem oči a nasajem do pľúc dostatok vzduchu. Zachvejem sa pri chlade, ktorý mi prenikne do hrude a následne to pocítim. Na čelo mi padne prvá ľadová kvapka. Vlastne, nie je to kvapka.

Začína snežiť.

Tichučko, jemne, nerušene.

Pozorujem, ako k zemi padajú prvé snehové vločky, a za nimi ďalšie a ďalšie. Doteraz jasný výhľad je odrazu zahalený snehovým závojom. Usmejem sa a rozpažím ruky s dlaňami nahor. Náhle sneží tak husto, že skoro nič nie je vidieť. Otočím tvár k nebu a zavriem oči. Ľadové iskierky mi padajú na tvár, ani čoby boli ihličkami, a schladzujú mi rozpálené líca.

Je to nádherné a ja sa cítim ako malé dieťa, čo po prvý raz vidí sneh. Po chvíľke pozriem späť pred seba a spustím ruky dole. Sneh sa ukladá na zem a vytvára vrstvičku pripomínajúcu nevestin závoj, akoby sa snažil dobehnúť stratený čas.

Vystriem sa a narovnam si plecيا, aby som si tým pohybom ponaprávala kosti. V rane na ramene pocítim nepríjemný tlak. Ak by som nevníkala tú ohromnú pohodu navôkol, možno by som aj ubolene sykla, no na všetko reagujem s oneskorením. Moja myseľ je stále uväznená v teatrálnej bubline nedotknuteľnosti. Až po chvíli si ju slabo počúcham cez hrubú vrstvu vetrovky.

Rana sa mi stále nezacelila, no neriešim to o nič viac ako danosť, že tá na duši sa nezahojila vôbec. Zranené miesto ma občas zabolí, akoby mi vlastné telo chcelo pripomenúť, že bol skutočný.

Aby som nezabudla.

Ako keby to aj šlo...

Srdce sa mi náhle rozbúši bez toho, aby ma niečo vydesilo či vyviedlo z miery, a prebehne mnou vlna chladu. Lenže nie takého, ktorý ma obklopuje. Tento mi vyráža zvnútra ako zlá či desivá predtucha... čohosi.

Občas mám dojem, že *ho* kdesi hlboko v sebe vnímam, že je mojou súčasťou. Kúskom vo mne. Akoby stál obďaleč a nemo ma pozoroval.

Nemožné, spamätám sa vzápätí a naraz pocítim prázdno. Ťažobu, čo sa občas pripomenie silnejším zovretím na hrudi. V tomto svete som len ja. Sama. *On* tu nie je, no možno je jeho duša stále niekde pri mne a chráni ma.

Bolo by to vôbec možné? Vo svete, ktorý som poznala pred *jeho* príchodom, by som neochvejne tvrdila, že čosi také *neexistuje*, no zrazu si nie som istá. *Čo ak...*

Nie, dosť, Vivien! Dosť bolo mučenia a beznádeje. Nikam to nevedie. Musím ísť ďalej.

Znova si vložím do uší slúchadlá, z ktorých znejú upokojujúce tóny, a rozbehnem sa domov. Musím ísť do práce, ale predtým ma ešte čaká sprcha. Snažím sa na nič nemyslieť a chvíľami sa mi to naozaj darí, no sú to len prchavé okamihy.

Pred blokom, kde bývam, spomalím a do brány už vkročím normálnym krokom. Som udýchaná, ale dnu nasajem teplý vzduch a pocítim príval páľavy, ktorá mi nevtieravo vstúpi do tváre. Vo vchode si zložím rukavice aj čiapku a strasiem zo seba topiaci sa sneh. Privolaným výťahom sa vyveziem na poschodie, kde mám byť, a pohľadom zmapujem prázdnu chodbu. Zvlášťne. Len kde-tu stretnem susedku či jej podivného syna rybára, čo mi často klamlivo našepkáva, že som tu sama.

Môj byt je tichý a útulný. Občas až pustý, no zvykla som si. Niekedy je mi v ňom clivo, obzvlášť od *toho* dňa,

avšak mať vlastný byt má svoje výhody. Nikto vám neurobí neporiadok a nik sa do vás nestará.

Na skrinke z lacnej bielej drevotriessky mám položený telefón, na ktorom mi bliká oznámenie o prijatej správe. Od-blokujem displej, píše mi sestra a podľa času doručenia mi správa prišla len pred chvíľou, kým som bola v sprche.

Nezabudni na budúci štvrtok!

Usmejem sa a odpíšem Leone:

Ja viem! Myslím na teba. Spi! Je len sedem ráno!

Odkedy je tehotná, vstáva skoro ráno a večer dlho ponocuje. A potom sa čuduje, že je ustavične unavená. Vlastne sa dá povedať, že *som* na tom rovnako. Rozdiel je akurát v tom, že dôvod mojej nespavosti má meno Adrien Van Hell.

Už celé mesiace som sa dobre nevypala. Verila som, že s príchodom nového roka sa všetko zmení, ale je polovica januára a ja som nepostrehla nijakú zmenu. Chcem začať odznova, život vraj ide ďalej, môj však nie. Zastal v ten osudný deň, ktorý mi všetko vzal.

Odvtedy už nežijem. Nie naozaj.

Snažím sa aspoň prežívať a tvárim sa, že je všetko v poriadku. Ale nie je. Vo vnútri som umrela spolu s ním. Uplynulo dlhých päť mesiacov, no mám dojem, že prešlo nekonečno. Spomienky naňho sa mi vzd'ajújú a začínam mať obavu, že raz zabudnem celkom a nezostane mi po ňom nič, ani rozmazaná spomienka na jeho nádherné temné oči. Dúfala som, že časom sa všetko zmení, že sa veci nejako rozhýbu a ja budem šťastnejšia.

Nie som. Nemôžem byť. Vzal so sebou priveľký kus zo mňa

a ja si čoraz viac uvedomujem, že bez toho dielika už nikdy nebudem úplná. *Vzal privela.*

Barbara sa na Vianoce zasnúbila a naše priateľstvo citeľne ochablo. Chápem, že v jej živote sú teraz iné priority, no sebeckej bytosti vo mne sa to nepáči. Kedysi tu bola pre mňa aj o polnoci. Dnes som sama viac ako kedykoľvek predtým.

Keď som jej povedala, že sme sa s Adrienom rozišli, brala to ako samozrejmosť. *Vraj sa to dalo čakať.* Kiežby vedela, že pravda je oveľa krutejšia. Že za naším odlúčením nie je obyčajný rozchod, ani spoločenské rozdiely. Pravdu bolo však lepšie nepoznať.

Leona po zistení, že je jej duša opäť voľná, začala žiť naplno. Okrem útulku, ktorý si s Petrom založili, pomáha starším ľuďom s nákupmi. Ja stále pracujem v kvetinárstve, ale nesťažujem si. Práca ma baví, aj keď niekedy sa človek naozaj narobí. Hlavne v lete, kedy máme najviac práce.

Po sprche a raňajkách, ktorými sú u mňa káva a sladké pečivo, sa vychystám do práce.

Každodenný stereotyp, pomyslím si. Aké zúfalo pravdivé. Môj svet stratil farby a ja som upadla do akejsi konzistentnej hmlы plnej šedých a tmných farieb. Aj posledné zvyšky bielych odtieňov sa už dávno kamsi vyparili.

Vyjdem z bytovky a rýchlymi krokmi sa náhlím do kvetinárstva. Na mieste som asi o desať minút. Odomknem mreže a vstúpim. Ovalí ma vôňa kvetov, hlíny a vonných sviečok, všetko zmiešané do zmyslenej hypnotickej arómy, ktorú milujem.

Zatvorím dvere, pretočím tabuľku s nápisom *otvorené* smerom von a odložím si zimné veci do šatne za sklodom. Vo chvíli, ako si uviazem zásterku s logom kvetinárstva, vbehne dnu moja nová kolegyňa Chrystal a zamáva mi.

Prejdem k pultu a sústredím sa na viazanie mašle na prvej dnešnej kytici, čo sa mi podarí až na tretí pokus.

Ocko ju prijal namiesto Leony.

Zjavila sa sčista-jasna a ja som vytušila, že budeme priateľky. Nemýlila som sa. Chrystal je veselá kopa, dievča v mojom veku s chuťou do života a je doslova svetlom, ktoré momentálne potrebujem. Síce nie je ktovieako zručná, ak ide o výrobu kytíc, no má chuť pracovať, a to sa počíta.

„Aké si mala ráno?“ spýta sa ma v kroku, kým sa stratí v šatni.

„Krásne. Začalo snežiť.“

„Všimla som si. Je to úžasné, že? Milujem zimu,“ zakričí mi zozadu. „Mohli by sme sa ísť sánkovať. Ale musí byť viac snehu.“

„Sánkovať?“ zasmejem sa, ale zároveň som jej nápadom zaskočená. Veď nie sme deti, no keď to zvážim... Sánkujú sa predsa aj dospelí. Akosi jej však unikol podstatný fakt. „Nemáme tu kopce.“

„Vieš, čo mi napadlo?“ spýta sa a upraví si vlasy po pleciah. Má ten druh vlasov, ktoré sú samá kučierka a okolo tváre jej vytvárajú nádhernú hustú záplavu. Vyzerá ako anjel. Aspoň nejak takto som si anjelov vždy predstavovala. Akurát svetlovlasých, a jej vlasy sú gaštanovohnedé.

„Som si istá, že mi to povieš,“ poviem pokojne a zapnem pokladňu, lebo je už čas otvárať.

Zazubí sa a prejde ku mne. Je o hlavu nižšia ako ja. „Po práci by sme si mohli zájsť na pizzu.“

Zarazím sa. Avšak, prečo ma to tak prekvapuje? Kedysi som podobné miesta navštevovala bežne a aj rada. *Lenže kedysi som žila*, uvedomím si krutý fakt a zovrie ma na hrudi. Odvtedy som upadla do stereotypu, ktorý ma pohlcuje ako čierna diera.

„Myslíš do skutočnej pizzerie?“

Trochu začudovane prikývne a ja mám chuť plesknúť sa po čele, čo za blbosť som vyslovila. Oči jej žiaria ako dva lampáše. Je na nej niečo nevinné a vznešené. Dokáže sa radovať z maličkostí tak prirodzene a nákazlivo, že vás úplne opantá. V jej pohľade je toľko dobra, že by ho dokázala rozdávať celým priehrstím. Áno, nejako takto si predstavujem anjela.

„Šli by sme?“ zopakuje otázku.

„Dnes?“

„Ak nemáš nič lepšie...“

„Nemám, ale...“

Predstava večera niekde v pizzerii ma neláka. Stačí mi kontakt s ľuďmi tu a vyhovuje mi, že teraz v januári máme slabú návštevnosť.

Kedysi som si život užívala, dopadne na mňa výčitka, ktorá mi napovedá, že je nutné vyslobodiť sa, dostať sa z temnoty na svetlo a dokázať, čo mi nateraz príde nemožné – začať žiť!

„Prosím,“ hodí na mňa psie oči. Vie, že to vždy zaberie. „Pôjdeme len na pizzu a potom domov. Vieš, ako dlho som ju nejedla? Mám chuť na *Margaritu*, ale aj pikantná by padla vhod. Vlastne by som zjedla akúkoľvek, hlavne nech je na okrúhlom, super vypečenom ceste. Prosím, povedz, že pôjdeme!“

Vzdychnem si. Ja ju jednoducho nedokážem odmietnuť. „Tak dobre, pôjdeme.“

„Super,“ zapiští naradovane a podskočí ako zamilované dievča, ktoré dostalo povolenie ísť na prvé rande. K jej hravému pohľadu a jasú v očiach sa to ale hodí. Ona celá je stelesnením hravosti a nikdy nekončiaceho optimizmu. Teší sa z každej minúty akoby si plne uvedomovala po-minuteľnosť času i života. „Pôjdeme do jednej rodinnej

pizzerie. Verím, že sa ti tam bude páčiť. Robia tú najlepšiu pizzu, akú som kedy jedla.“

„Kde to je?“

„Ned'aleko.“

„Ako to, že ju poznáš? Len nedávno si sa prisťahovala.“

Trochu sa zarazí, asi som ju svojou otázkou zaskočila. „Už som tam bola. Náhodou som na ňu naďabila, keď som sa motala po meste. Garantujem, že si oblížeš všetky prštekty,“ povie natešene a pred perami si preletí kmitajúcimi prstami.

„Okej. Beriem ťa za slovo.“

Spokojne kývne hlavou, ako osoba, čo získala metál, a upraví si na krku jemný zlatý krížik. Dvere na kvetinárstve sa vzápätí otvoria. Máme prvú zasneženú zákazníčku.

„Takže, jednu malú *Hawai* a ja si dám *Margaritu*,“ zrekapituluje Chrystal náš výber, keď sa konečne rozhodneme, čo si dáme.

V pizzerii je pekne a útulne. Biele steny sú pomal'ované farebnými ornamentmi, stoly sú nevtieravo nasvietené a na konci pizzerie je gauč s vankúšikmi a telkou, ktorá je ale vypnutá. Vďaka týmto detailom sa tu necítim ako v obyčajnej reštaurácii, ale ako u niekoho doma.

Chrystal mala pravdu, keď tvrdila, že ide o rodinný podnik. Jedlo má na starosti manželka majiteľa a ten je zároveň obsluhou. Podľa slov Chrystal nemali deti, a tak celý svoj život zasvätili tejto útulnej reštaurácii.

Priestory sú maličké, no pekne zariadené. Je tu málo stolov a sú všetky obsadené. Hostia sú rôzneho veku a ak by som to mala zhodnotiť, sme tu zjavne najmladšie.

Chrystal mávne na pána za pokladňou a on k nám

s úsmevom a plný ochoty pristúpi. „Dobry podvečer, dámy. Vybrali ste si?“

„Poprosím vás jednu malú *Hawai* a *Margaritu*,“ spustí Chrystal. „A nechladený pomarančový džús. Čo piješ ty, Vivien?“

„To isté,“ poviem bez rozmyslu, lebo mi je to v podstate jedno. Zúfalo si uvedomím, že nemám už ani vlastnú vôľu. *Dopekla, dost!* Mala som si dať niečo iné, no zároveň sa nedokážem prinútiť povedať čokoľvek navyše.

„Výborne, len vás chcem upozorniť, že na pizzu sa čaká najmenej pätnásť minút.“

„To je v poriadku,“ povie Chrystal.

Pán z obsluhy sa vráti na svoje miesto, aby odovzdal našu objednávku do kuchyne a hneď nato vezme prvé upečené porcie, aby ich zanesol k stolu vedľa. *Stereotyp*, pomyslím si a zrazu mám chuť sa zasmiať. Asi nie som jediná, čo denne robí to isté, stále dokola.

Chrystal si odkašle, aby na seba upútala moju pozornosť. „Vitaj v *Bezpečí*.“

„Kde?“

Opíše rukami priestor okolo nás. „Tak sa to tu volá, *Bezpečie. La Sicurezza*.“

Usmejem sa. „Dost' zvláštny názov pre pizzeriu.“

„Majiteľ je veľmi milý muž, čo si si mohla všimnúť, a toto miesto je v štvrti najbezpečnejšie. Fakt, iné reštaurácie v okolí vykradli či rozmlátili, ale tomuto miestu sa to nikdy nestalo. A to je tu vraj už viac ako dvadsať rokov.“

„Zvláštnne, žijem tu celý svoj život a nikdy som sem nezašla.“

„Veríš v zázraky?“

Zmeraviem. Jej otázka ma vykoľajila a zaraz neviem, ako na ňu odpovedať.

„Ani veľmi nie,“ priznám nakoniec.

Prizhmúri veľké hnedé oči obrúbené tmavými mihalnicami. „To je neurčitá odpoveď, Vivien. Buď veríš alebo nie. Nič medzi tým neexistuje.“

Možno má pravdu, prebleskne mi hlavou a následne jednoznačne odpoviem: „Nie.“

„Poznáme sa skoro štyri mesiace, no naraz si uvedomujem, že ani neviem, či si veriaca.“

„Pýtaš sa, či verím v Boha?“

Prikývne, myslí tú otázku vážne.

„Áno. Verím, že existuje.“

„Ako je potom možné, že neveríš v zázraky?“

Na toto jej odpovedať nedokážem, tak iba sedím a pozerám do jej milej tváre.

„Ak by si neverila v zázraky, tak ani v toho hore.“

„Nikdy predtým som sa nad podobnými vecami nezamýšľala. Donedávna som neverila ani na...“ zarazím sa, náhle ma obleje teplo. Ak sa červenám, tak je to naozaj namieste, lebo som sa takmer preriekla a povedala veci, ktoré by som zaiste oľutovala. *Takmer!*

„Ani na...?“ pobáda ma, aby som dopovedala. Uvedomujem si, ako veľmi som prestrelila. Hľadá na mňa spôsobom, ktorý mi napovedá, že smiem odvetiť, že ona to pochopí, no tichý hlas vo mne mi šepká, aby som mlčala. Aby som nenapáchala viac škody ako osohu.

Pousmejem sa, aby som zmiernila svoj strnulý postoj a v hlave mi to šrotuje na plné obrátky. Ako je možné, že som sa pri nej na okamih cítila tak uvoľnene? Takmer som jej letargicky povedala, že som donedávna neverila ani na anjelov a démonov.

„Donedávna som neverila ani na to, že raz budem vedúcou v našom kvetinárstve, a pozri sa na mňa,“ poviem prvú vec, čo mi napadne. Zatvári sa trochu zarazene. Akoby čakala, že poviem niečo iné. Akoby tušila...

Nie, hlúposť!

Mykne slabo plecóm. „Niekedy stačí veriť.“ Spod trička si vyťahne malý zlatý krížik. „Viem, že existuje zlo, ale verím, že dobra je viac. Tento krížik nosím, aby mi pripomínal všetko pekné.“

Vari si poznala aj niečo, čo to pekné dokáže zastrieť závojom temna? Mám tú otázku na jazyku, no v poslednej sekunde si uvedomím, že sa na to nemôžem spýtať. Ved' ak by chcela, povedala by mi to aj sama. Na druhej strane, nepoznáme sa až tak dobre a nie sme ani najlepšie priateľky, ktoré by sa jedna druhej zdôverovali.

„Všimla som si, že aj ty niečo nosíš.“

Rukou okamžite siahnem k hrudi a v dlani zovriem ampulku. *Ako to, že je vonku?*

„Talizman. Nič dôležité,“ zaklamem, kým si schovám príviesok pod tričko.

„Čo v tom máš? Niečo špeciálne?“

„Svätenú vodu.“

„Svätenú?“ zopakuje s neskrývaným šokom. „Načo ti je?“

Zavrtím hlavou a zasmejem sa, snáď nie veľmi prchko či hystericky. „Len tak. Na okrasu.“

Netvári sa, že by mi uverila. Stále sa na mňa pozerá, akoby som bola hrozbou, alebo rovno bláznom, ale možno sa mi to len zamarilo.

Našťastie sa pri našom stole objaví čašníik, zloží pred nás objednané nápoje a znova sa vytráti.

„A čo ty?“ nadhodím, lebo potrebujem zmeniť tému. Chrystal sa na mňa zaujato pozrie. „Nikdy nehovoríš o svojej rodine, zato o mne vieš dosť.“

Usmeje sa. „Nezvyknem hovoriť o sebe a svojej rodine. Vlastne, ani nie je čo.“

„Ako to?“

Pokrčí plecocom v neurčitom geste a tvár jej pretne pochmúrny tieň. Možno naozaj nie je čo povedať.

„Nie sme ničím výnimoční,“ prehovorí po krátkej odmlke. „Sme obyčajná katolícka rodina. Mama pracuje na farskom úrade, otec je kostolník. Som jedináčik, stále slobodná a ako vieš, aj bezdetná. Ten pravý sa pre mňa ešte nenarodil a tí, s ktorými som chodila, nestoja za reč,“ uzavrie trochu pobavene, akoby sa tak snažila odľahčiť atmosféru.

„Viem, o čom hovoríš. Normálnych chlapov je fakt málo.“

„A ako vyzerá tvoj súkromný život?“

Prelejem obsah fľaše do pohára a vzdychnem si. Nerada hovorím o svojom súkromí, lebo minulosť stále bolí. Ale, ani mlčanie mi nijako neprospieva. „Dost sa podobá na tvoj.“

„Takže ani pre teba sa ten pravý ešte nenarodil?“

Príťaží sa mi, lebo skutočnosť je znova kruto bolestivá. „Narodil, no neboli sme si súdení.“

„Opustil ťa?“

Áno. *Výstižné a pravdivé. Naozaj ma opustil.*

Bolesť mi zovrie útroby a ja sa musím premáhať, aby sa mi do očí nenahrnuli slzy. Nechcem plakať a nechcem o tom ani hovoriť, no cítim potrebu zdôveriť sa. Potrebujem sa aspoň niekomu vyspovedať a odľahčiť si na duši. Veď mlčím celé mesiace a s každým ďalším dňom mám pocit, že niešť tento kríž je čoraz ťažšie. Ibaže, povedať pravdu nie je správne.

Čo by som jej aj povedala? Že umrel? Že ho zabili démoni, lebo sa zamiloval do mňa? Že bol diablovým synom? *Nemôžem.* Určite by mi neverila. To, čo sa stalo, jedného dňa zomrie spolu so mnou.

„Vlastne na tom už nezáleží,“ uzavriem napokon

a napijem sa. Džús sa mi na jazyku rozlieva v sladkej opojnej chuti.

„Veľmi si ho ľúbila, však?“

„Stále ho ľúbim. Prešlo niekoľko mesiacov, no trápim sa rovnako. On je preč, ale ja som tu. Odišiel bez slova, bez rozlúčky. Ale, možno to takto malo byť.“

Chytí ma cez stôl za ruku a ja v jej tvári zazriem nehu a oporu. Vrhá na mňa ten druh pohľadu, ktorý vás pohladí a dáva vám najavo, že všetko bude v poriadku. Raz určite. „Možno sa jedného dňa znova stretnete.“

Rýchlo pokrútim hlavou. „Nie je nič, čo by som si priala viac, Chrystal.“ Lenže to sa nestane. Nevráti sa. *Nemôže*. Avšak, dala by som aj dušu za to, aby sa tak udialo.

„Nádej umiera posledná.“

Ibaže tá moja umrela naozaj.

Pustí mi ruku a rozhodne sa pre zmenu témy. Asi vidí, že tento druh konverzácie viazne.

„Hovorme o niečom peknom.“

„Súhlasím.“

Usrkne si zo svojho nápoja. „Vždy si chcela robiť v kvetinárstve? Baví ťa to naozaj alebo si tam len preto, že ide o rodinný podnik?“

Začudujem sa jej otázke. Pravdupovediac, nad týmto som sa nikdy nezamýšľala. Brala som ako samozrejmosť, že som tam denne.

„Už od mala som pomáhala v kvetinárstve a v podstate si ani neviem predstaviť, že by som mala robiť niečo iné. Baví ma to. Mám rada kvety.“

„To som aj tipovala. Si milá a ústretová. Keby si mohla, celá sa rozdáš.“

„Zvláštne, ja si to isté myslím o tebe.“

Polichotene sa usmeje. „Ďakujem, ale mám aj temné stránky, ktoré nechceš spoznať.“

„Myslím, že tie máme všetci,“ poviem nadnesene a ona váhavo prikývne. „Ty by si ako vyučená kozmetička mohla robiť aj sama na seba. Prečo práve kvetinarstvo?“

„Ja ani neviem,“ povzdychne si a oprie sa na svojej stoličke. Zrazu pôsobí uvoľnene. „Potrebovala som zmenu. Akosi som dozrela k rozhodnutiu, že chcem vyskúšať niečo iné. Kvetinarstvo mi prišlo ako dobrý nápad. Síce nie som šikovná ako ty, a vo všetkých tých semienkach a kvetoch sa skôr strácam, no teší ma to. Je to niečo nové a tá zmena ma baví.“

„A ja začínam mať dojem, že som zapadla do akéhosi stereotypného väzenia.“

„Tak sa oslobod’.“

Zavrtím hlavou. „Snažím sa, ale akoby ma niečo brzdiло. Mám pocit, že som jednou nohou stúpila do betónu, a ten v okamihu stuhol.“

S pochopením prikývne. „Ten pocit poznám, ale ver, že je pomimuteľný. Všetko je len v hlave. Až dospeješ k svetlejšim myšlienkam, oslobodíš sa.“

„Kiežby.“

„Ver mi. Viem, o čom hovorím. Sama som si tým prešla. A nie raz,“ riekne pobavene, čím mi na pery privanie úsmev.

Čašníik nám prinesie objednávku a my sa s chuťou pustíme do jedla. Keď sa najeme, Chrystal zaplatí za objednané jedlo, hoci namietam, že chce platiť aj za to moje. Napokon sa poberieme domov a ona ma odprevadí až k bráne. Býva o tri domy ďalej. Pristáhovala sa sem len pred štyrmi mesiacmi a zvláštna náhoda, vlastne zrážka na chodníku, nás dala dohromady.

Tuším mi ju zoslalo samotné nebo, lebo Barbara sa zasnúbila a ja som potrebovala mať niekoho pri sebe. Chrystal bola zrazu môj štartér. Stala sa svetlom, ktoré ma

zachráni vždy, keď sa po mne naťahujú chápadlá strachu a smútku.

Načiahnem sa s čipom k zámku, aby som si otvorila, a znova to ucítim. V ramene mi šklbne ten istý nepríjemný tlak ako v dnešné ráno, a srdce mi nanovo vyskočí až niekam do hrdla. Ľavačkou prejdem po zranenom mieste pod hrubou vrstvou oblečenia. Akoby som *ho* cítila, sťaby bol schovaný kdesi vo mne.

Opäť mám dojem, že ma niekto sleduje a zomkne ma strach. *Čo ak je to Deryona?*

Čo ak je to niekto z temnej strany?

Tieseň ma prinúti pohnúť si. Neobzerám sa, nechcem nič vidieť. Hnaná panikou letím hore schodiskom až na svoje poschodie, kde takmer prevalcujem susedkinho nevrlého syna.

„Preboha, niekde horí?“ vyhrkne, keď do neho nechtiac vrazím.

„Prepáčte,“ dostanem zo seba a vydesená aj touto zrážkou mám čo robiť, aby som dohnala stratený dych. „Len... športujem.“

Krútiac hlavou vstúpi do bytu. Nečakám, kým za sebou zabuchne dvere bytu a rýchlo otvorím tie na tom svojom. Ako vždy, aj teraz skontrolujem sväté obrázky a kríže skôr než vkročím.

Všetko je tak, ako má byť, a mne sa uľaví. Rýchlo zažnem svetlo na chodbe a vstúpim, dvere za sebou zamknem na dva západy.

Keď sa dostanem do spálne, zažnem malú lampu na nočnom stolíku a sadnem si do kresla. Aj dnes otvorím denník a vezmem do ruky pero, aby som napísala: